

der gælder i andre lignende Forhold, f. Eks. private Jernbaner, Københavns Frihavns-Aktieselskab o. s. v., at indrømme disse.

Angaaende de i §§ 2 og 3 foreslaaede Bestemmelser skal følgende bemærkes:

Til § 2.

Som det vil fremgaa af Ministeriets Bekendtgørelser Nr. 111, 123 og 153 af 15. August, 17. September og 19. November 1898, blev der, efter at Loven af 1897 var traadt i Kraft, meddelt 8 smaa bestaaende Telefonanlæg, hvoraf 2 paa Sjælland, Resten i Sydjylland, den i Lovens § 4, 2det Stykke, omhandlede Anerkendelse. Det blev imidlertid samtidig af Ministeriet indtrængende henstillet til Indehaverne af de paagældende Anlæg at søge opnaaet en Forstaaelse med vedkommende koncessionerede Selskaber om de anerkendte Anlægs Indlemmelse i disse, og for at lette dette blev det tilbudt, at den da bestaaende Telefonkommission vilde yde sin Bistand som mæglende. Resultatet af dette Skridt fra Ministeriets Side blev imidlertid yderst ringe; for Sydjyllands Vedkommende, hvor dette Spørgsmaal har sin særlige Betydning, bestaar de fleste af de anerkendte Selskaber endnu og har Forbindelse med Sydjyske Telefonselskabers Net gennem en eller flere Ledninger mellem det koncessionerede og de anerkendte Selskabers Centraler. Endnu værre er det, at der desuden indenfor dette Omraade bestaar en hel Række — efter det koncessionerede Selskabs Opgivelse 7 — private Telefonanlæg, som enten i sin Tid slet ikke har søgt om Anerkendelse, eller hvem saadan Anerkendelse dog ikke er blevet meddelt, men som desuagtet har fortsat deres Bestaaen med Forbindelse til Hovedselskabet paa samme Maade som de anerkendte. Disse i og for sig ulovmedholdelige Anlæg har gennemgaaende kun een Central hver, dog har eet to Centraler, eet 4, eet 5 og eet 11 Centraler.

Det siger sig selv, at Tilstedeværelsen af disse anerkendte og ikke anerkendte Telefonanlæg indenfor et Omraade, hvis Telefonvæsen i øvrigt drives som en Helhed, er en alvorlig Ulempe for en rationel Udvikling og Drift af det samlede Telefonnet, og ligesom der indtil den seneste Tid har været Rivninger mellem det koncessionerede Selskab og de andre Anlæg, maa det siges, at en ikke uvæsentlig Del af de Mangler, som har været forbundne med Forenede Sydjyske Telefonselskabers Ledelse og Udvikling, hidrører fra denne Ulempe. Uden at foregribe noget som helst med Hensyn til, hvorledes Telefonforholdene i Jylland og særlig i dettes sydlige Del vil være at ordne, maa man derfor anse det for en ubetinget Nødvendighed, at samtlige disse Smaaanlæg samtidig med de jyske Telefonforholds Nyordning erhverves og indgaaer som Led i det hele, hvilket i øvrigt ogsaa vil være i de paagældende Anlægsejeres velforstaaede Interesse, da hvert enkelt af disse Anlæg ikke vil kunne bære de med en forsvarlig teknisk Ledelse forbundne Udgifter.

Hvis de jyske Telefoner maatte blive overtaget af Staten, vil disse smaa Anlæg selvfølgelig være at erhverve af denne, og det samme bør mulig i større eller mindre Omfang ogsaa ske, hvis der gives Koncession paa Telefonerne i Jylland, idet de af Staten erhvervede Anlæg da vil kunne bortforpagtes til Koncessionshaveren. Naar man imidlertid ikke er blevet staaende herved, men udtrykkelig har foreslaaet Ministeren bemyndiget til eventuelt direkte at erhverve Anlægene til Fordel for det koncessionerede Selskab, er Grunden den, at i hvert Fald flere af disse Smaaanlæg er af saa ringe Udstrækning og derhos i en saa tarvelig Forfatning, at de vanskelig vil kunne holdes udsondrede fra det samlede Telefonnet som et selvstændigt Forpagtningsobjekt, men straks maa saa at sige absorberes af dette.